Karikatür

ALMANYA NAZİZM KORSESİNDEN SIYRILMAK İSTİYOR...

Hitler — Aman çıkarma, belini doğrultamazsın...

Almanya — Zarar yok, bırak da hiç olmazsa son nefesimi rahat alayım!..

RAMİ

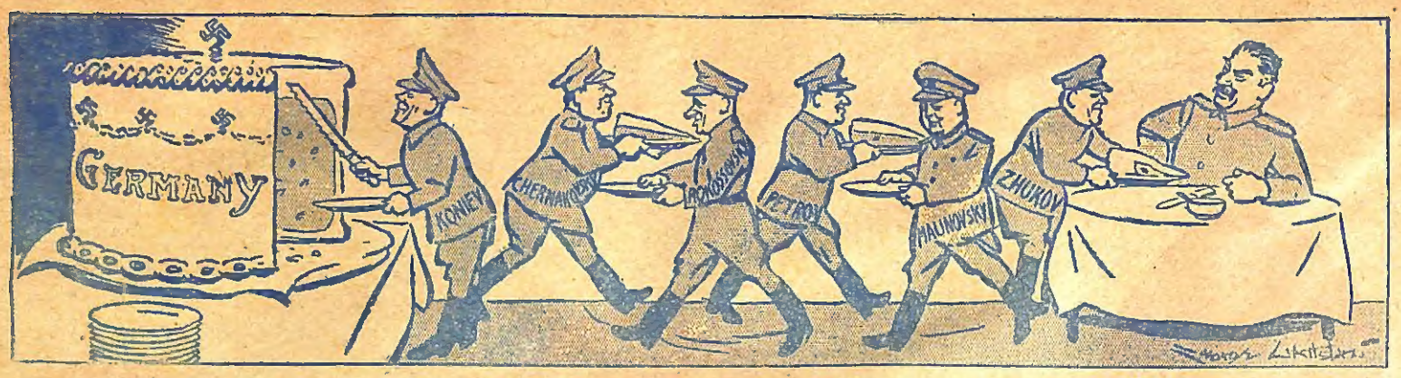

Rus Generalleri Mareşal Staline Alman pastasından tabak tabak sunuyorlar!. — London Daily Herald gazetesinden —

ANKARAYA MEKTUP

HAVA PARASI:

İnsanlar lâf bulamadığı vakit havadan bahsederler. Ne zamandanberi bu sütunlarda da İstanbulun havalarından epey bahsedildi; ama hemen söyliyeyim ki, havaların bu gidişile daha da çok edilir.

Şöyle bir düşünün bakın, şimdiye kadar böyle bir günde on defa değişen hava hiç hatırlar mısınız? Eskiden kocakarı fırtınasının nihayet bir kocakarı kadar ömrü olur, çaylak fırtınası çaylaklar uçuncaya kadar sürer, mart dokuzu ise nihayet dokuz saat devam ederdi. Şimdi ise aksine...

Ne kocakarıdan, ne mart dokuzundan da kimsenin korktuğu yok, ama, âkibet fena oluyor; nezleler, bronşitler, gripler ahbaplık edecek adam arıyor... Hani şaka lâzım ya, galiba doktorlar da bunu bekliyor.

Hoş, zaten her şey de onlara yardım ediyor ya. Camın pahalı oluşundan dolayı kırık pencereler, hizmetçilerin aptallığından ötürü aralık kalan kapılar, zevcelerin ihmalinden naşi pardösü ile çıkışlar, her şey, her lâkaydi doktorların lehine...

Havalar, doğuştan baştan çıkmağa müstait bayancıklar gibi böyle fingirdek oldukça, bizlerde de bu kayıtsızlıklar bulundukça, daha çooook doktor sevindiririz.

Yalnız doktorlar mı ya? Eczacılara ne buyurulur? Zaten İstanbulda iki türlü lüks masrafı var; bunların biri yazlık, diğeri kışlıktır... Yazlık lüks masrafı malûm. Bu, daha ziyade yazlık ev sahiplerini memnun eder bir şeydir. Kışlık ise doktorlarla eczacıların yüzünü güldürüyor.

Hani meşhurdur; bir akıllı yatandaş - evet hastalar bu meslekler erbabı için yatandaştır - demiş ki:

— Hasta olunca kendimi doktora gösteririm, çünkü doktora para lâzımdır, yaşayacaktır; verdiği reçeteyi yaptırırım, çünkü eczacı da yaşayacaktır. Amma, ilâcı almam çünkü ben de yaşayacağım..

Zaten nezleye ne ilâç lâzım?. Büyücek bir mendil bu hastalığın yegâne devasıdır. Fakat, iş bir defa ihtisasın eline düştü mü başucunnuz bin bir ilâç şişesi ve paketi ile dolar. Fayda?... Yok, çünkü nezle malûm devrini geçirecektir...

İstanbulda bu sene nezle ve grip geçirmiyen kalmadı. Ankarada da mektepler bu yüzden kapanmış; dedik ya, bu sene havalar dahi, simsarlar gibi aziz doktorlarımız için çalışıyor. Bu da bir nevi havadan kazanç, hava parası...

YETER ARTIK:

Sinemalarımıza da bir nevi hastalık arız oldu; Mısır hummâsı.

Dünyanın en çirkin insanlarından bir Mısırlı sinema artistinin her köşeye yapıştırılan ilânlarını siz de elbette görüyorsunuz. Bu hastalık İstanbula arız olalı cânım şehrimizin bedii manzarası da bozuldu; her duvarda bu çirkin adamın rengârenk basılmış kocaman suratile karşılaşıyor, gözlerimizi hırpalıyoruz.

Şimdi de bu zatın "İdam saati„ adlı bir filminin gösterildiğini kırmızı fesile her bucakta bize bakan ilânlarından anlıyoruz. Bu ilânlar yapışalı bir haylı zaman oldu. Bu filmleri hangi şirket getiriyorsa ondan çok rica ederim artık bu saati çalsın ve bu adam idam edilsin; illâllah bu manzaradan, illâllah bu müstekreh ilânlardan...

Zılgıt

— Mütevazı milyonerlerimizdendir!

— Ne iyi adam, hem tevazuu bırakmıyor, hem de milyonerliği!...

GÖRİNGİN NİŞANLARI

Göringin bütün göğsünü nişanlarla doldurmak merakı malûm ve meşhur! Bu da onun bu merakile alay için uydurulmuş bir fıkra:

Bir gece yarısı, Hitler Göringi istemiş. Mareşali uykusundan uyandırıp haber vermişler. Göring telâşla giyinip Hitlerin yanına gitmiş. Odaya girince Hitler, Göringe dikkatle bakmış. Gözüne çarpan büyük değişikliği işaret ederek:

— Hayrola, demiş, nerede nişanların?.

Bunun üzerine kendine gelen Mareşal, göğsüne bakıp:

— Hay Allah cezasını versin! demiş. Pijamada kaldı!.

* * *

UFAK BİR TEMBİH

Bayanın yine bolileri üstünde idi. Nasıl olmasın? Bahar gelmiş, hâlâ yeni elbisesi yapılmamıştı!.. Kocası bir an evvel yakayı sıyırmak için giyinmiş, sokağa fırlıyordu. Bunu görünce büsbütün cinleri başına toplandı.

— Ben artık bu hayata tahammül edemiyeceğim! diye hıçkırdı. Mavagazını açıp intihar edeceğim!.

Bay sükûnetle şapkasını giydi. Kapıdan çıkarken:

— İyi!. dedi. İşin bitince musluğu kapamayı unutma!.

* * *

YEMİN!

İkide bir sigarayı bırakır, yine dayanamaz, fosur fosur içmeğe koyulurdu. Bir gün sokakta can ciğer ahbaplarından birine rastladı. Bir gazinoya girdiler. Karşılıklı oturdular. Dereden tepeden konuşmağa başladılar.

Arkadaşı cebinden sigara paketini çıkarıp uzattı:

— Buyur!.

— Teşekkür ederim, bıraktım.

— Adam naz etme!..

— Yemin ettim yahu!.

Beriki güldü:

— Öyle ise al, cebine koy!. Nasıl olsa yarın içeceksin!..

* * *

ZAVALLI DEVE!

Nurullah Ataç çocuktu. Bir öğretmen sordu:

— Söyle bakayım yavrum! Deve niçin iğri büğrüdür?.

Nurullah gözlerini kırpıştırarak çabuk çabuk cevap vermeğe çalıştı:

— Nuh peygamberin dikkatsizliğinden efendim!

— O da ne demek?

— Bütün hayvanları gemisine bindirirken devenin ambalajına dikkat etmemiş, hayvancağız da iğrilip büğrülmüş!

No. 483 CİLT: 19 SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 29 MART 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

1940 ta Hitler : Almanyayı beş sene bana teslim ediniz, onu tanınmaz bir hale getireyim...

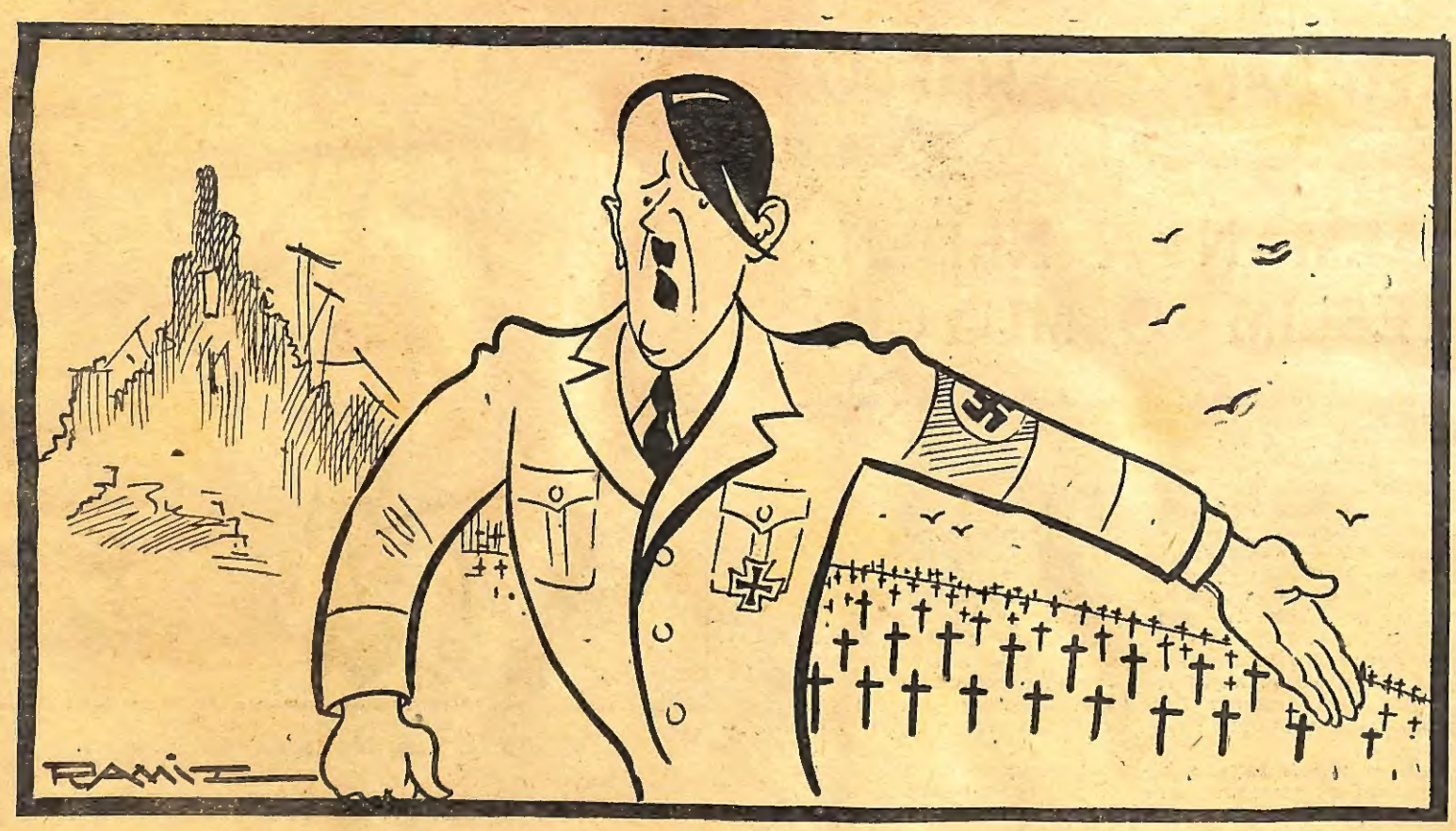

1945 te Hitler : İşte!.. Ben sözümün eriyim!...

— Şükür görüştüğümüze, mekteptenberi birbirimizi kaybetmiştik... Ne iş yapıyorsun? nereye devam ediyorsun?

— Ben mi? Ticaret yapıyorum, Milli Korunmaya devam ediyorum!..

ALMANYA NEDEN TESLİM OLMUYOR?

Almanyanın meşhur hayat sahası git gide daralıyor. İngiliz ve Amerikan orduları Reni aştılar; yer yer Zigfrid hattını arkalarına alarak Almanyanın göbeğine doğru yürüyorlar. Berlin geceli gündüzlü uçak baskınlarından Vezuv yanardağı gibi bir şey oldu. Ruslar bu yangınlara âdeta hortumla su sıkacak kadar yaklaştılar. Vukuatın gidişinden öyle anlaşılıyor ki bir zamanlar dünyanın beş kıtasını kendine dar gören Alman hayat sahası küçüle küçüle yakında Bavyera dağlarının tepesinden ibaret kalacak.

Fakat asıl mesele hayat sahasının ne kadar zamanda sıfır metre murabbaına ineceğini tayin etmekten ziyade bin senelik meşhur plândan Hitlerin ne zaman vaz geçeceğini bilmektedir.

Evet Almanya daha ne kadar zaman dayanacak? Şimdi bu satırları yazarken karşımda açık bir gazete var. "Berlin üst üste otuz bir gecedenberi bombalanıyor„ diye bir başlık okuyorum. Otuz bir gecenin ne bitip tükenmez bir zaman olduğunu kimse benim gibi bir aylık sahibi kadar bilemez. Bu otuz bir gecenin hepsinde durmadan canavar düdükleri ötüyor. Arkasından hava tazyikli bombalar evlerin tavanlarını havaya uçuruyor; onların arkasından yine bir sürü bilmem ne uçağı tarlalara tohum serper gibi yangın bombaları serpiyor, en nihayet bilmem kaçar tonluk bombalar bütün bunların üstüne tüy dikiyor. Sanırım ki otuz bir gece üstüste havadan bomba yağdırmak değil insanı zorla bir koltuğa oturtup Bethofenin meşhur dokuzuncu senfonisini çalsalar deli olur; yakasını paçasını yırtarak dişile, tırnağile önüne gelene saldırmağa başlar. Bununla beraber Nazi hücum kıtalarının bugün yaptıkları muharebe de acaba böyle bir zır delilikten başka bir şey midir?.

Herkes gibi ben de Hitlerin mecnunluğuna, Himlerin canavarlığına, Göringin soytarılığına baktıkça Alman milletine kızıyor; bu insanları başında tuttuğu için asıl suçu onlarda görüyordum. Fakat son zamanlarda âdeta fikir değiştirecek gibiyim. Bu adamlar âdeta başka milletlerden ziyade Almanlara kötülük etmek için yaratılmış püsküllü belâlardır. Onlar gitgide tazyikını arttıran dışardaki düşmandan ziyade içerdeki zavallı halkla dövüşüyorlar. En kuvvetli silâhlarını Alman halkına karşı kullanıyorlar; En büyük gayretlerini henüz kısa pantalon giyen mektep çocuklarından bastonla yürüyen ihtiyarlara kadar bütün ahaliyi düşmana boğazlattırmağa sevk için sarfediyorlar. İnsaf edelim; dünyanın en büyük orduları bu serserilerle başa çıkmakta güçlük çekerse Alman halkı ne yapsın?..

* * *

Bir arkadaşla konuşuyordum:

— Bu kadar ümitsiz bir durumda bu kadar delicesine bir mukavemet tarihte görülmemiştir, dedim.

Bir nevi halk filozofu olan bu arkadaş şöyle cevap verdi:

— Ben sana tarihte görülmemiş bir vakadan daha bahsedeyim, dedi, bunca bin yıldır muharebeler oluyor. İki millet kavgaya tutuşur. Biri ötekini yener. Yenilen ellerini kaldırarak "pes„ der; kendinden toprak mı, paramı ne isteniyorsa verir, çıkar işin içinden. Daha nadir olarak da bir millet ötekinden topyekûn toprağını ister. İtalyanın Habeşistan ve Arnavutluğa yaptığı gibi. Muharebe sonunda devri teslim muamelesi yapılır. Teslim olan memleketin imparator ve kralı bohçasını bağlıyarak dünyanın emin bir yerinde başını dinlemeğe gider. Fakat şimdiki Almanya böyle midir? Düşmanlar ondan toprak istemiyorlar; muharebeyi yapanların başını istiyorlar. Baş ise pazarlıklarla, şartlarla, mukavele ve muahedelerle verilir şey değildir. O ancak zorla tutup kesilir. Hitler için teslim demek, "Gel buyur; kafamı kes; öte tarafını fesleğen saksısı yap!„ demektir. Tarihte misli bulunmadığını söylediğim şey budur. Sonra dünyanın içinde bu adamlar için kaçacak delik de kalmamıştır. Öyle bir yer olaydı. daha geçen sonbaharda mütareke haberile beraber, İmparator Vilhelmin yaptığı gibi, Hitlerin seyahate çıktığı haberi bildirilir ve her şey süt liman olurdu. Führer Vilhelmin Holandadaki bahçesini, Napoleonun Sentelendeki gamlı

— Aylığım arttı ama, hiç faydası olmadı.

— Acaip!..

— Evet, aylığımla beraber apartıman kirası, terzi parası, kadının masrafı, çocukların harçlığı hep birden arttı!

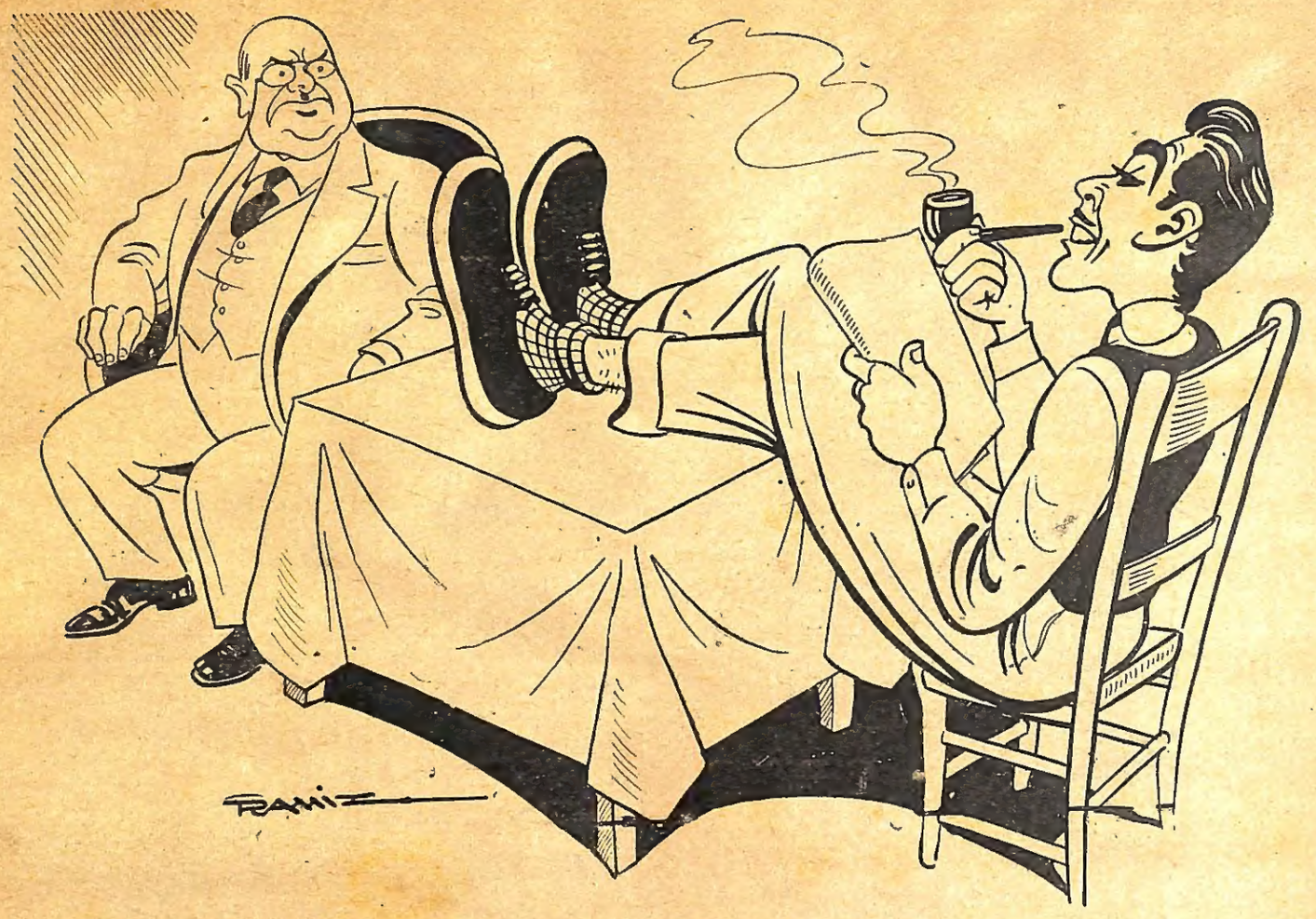

Bobstil — Baba, gazete yazıyor, bizim bir arkadaş nalları dikmiş...
Baba — Anlaşılan sizin gençler arasında yeni bir hastalık var yavrum!..

KARIŞMAM!

Zihnim karışır, meclisi irfana karışmam;
Sermest olurum, sohbeti rindâna karışmam!

Hiç kimse bugünlerde gelip fikrimi sormaz,
Bir ben bilirim devri de, devrana karışmam!

Dünyayı erenler bana ısmarlamamış ya,
Ben bitarafım, yangına, tufana karışmam!

Herkes doğurur kahvede bir fikri siyasi,
Ben çay içerim, kulkuli kalyâna karışmam!

Halkın kimi sağdan, kimi soldan yol alırlar,
Ben seyrederim hepsini, seyrâna karışmam!

Hallolmadadır meseleler kendiliğinden:
Bilfarz şu Nemseyle Lehistana karışmam!

Yağlar el etek çekmededir çarşıdan artık,
Öksüz kalacak tencere, kazgana karışmam!

Her gün yeni bir facia kaydetmede futbol,
Bir korkulu yoldur diye idmana karışmam!

Âlemde boy ölçen mi olur Çamdeviren'le?
Endazeye gelmem, kile, batmana karışmam!

Çamdeviren

kayalığını kimbilir kaç defa rüyasında gördü. Fakat ne çare ki onun için teslim bayrağını çektikten sonra dakika geçirmeden yapılacak iş elindeki tabancağı göğsüne veya kafasına çevirmektir. elde tabanca bulunduğu zaman ise insan onu daha evvel başkasına çevirir. Hitlerin yaptığı bundan başka bir şey değildir.

Nihayet onu da düşünmeli ki ceza görecek yalnız Hitler değildir. Polonyada, Rusyada, Balkanlar, Fransa, Holanda, Norveç ve sairede milyonlarca insanı zulümle öldürmüş insanların hiç değilse yarım milyonu sağdır ya. Bunlara Nazi şeflerini, gestapo memurlarını vesaireyi de ilâve et. Aşağı yukarı bir milyona yakın insan. Bu kadar mahkûm ayaklarile darağacına yahut hapse gitmektense elbette kahramanca mukavemeti terçih edeceklerdir. Kimbilir Almanyayı mukavemete teşvik edenler arasında belki Bağdatlı Geylâni ile sabık Kudüs müftüsü bile vardır.

Karikatür

BİZİM PROFESÖR

Bizim profesör, malûm, çok dalgındır. Bu yüzden, üstüne başına da hiç dikkat etmez. Gündüzün ne yediğini akşamleyin yakasına bakıp söyliyebilirsiniz. Geçenlerde yine ceketine yemek dökmüş, kocaman bir leke yapmıştı. Karısı, ertesi gün ona başka bir elbise giydirdi, lekeyi silip çıkardı. Akşam üstü kocası geldiği zaman da marifetini anlatmak için:

— Bay, dedi, ceketindeki lekeyi çıkardım. Yeri bile belli değil!.

Profesör, her zamanki dalgınlığı içinde cevap verdi:

— Ya... Vah, vah!. Şimdi onun yerini nasıl bulacağız?.

VAKİT YOK!

Küçük bir lokantaya girmişti. Bir aralık aşçının tabakları önlüğüne sildiğini gördü:

— Yahu, bu ne biçim iş?!. dedi. Hiç önlüğe tabak silinir mi?. Bir beziniz yok mu?.

Aşçı güldü:

— Bayım, bez almağa kalsak sıra beklemek için dükkânı altı ay kapamak lizım!.

HEY GİDİ ÇOCUKLUK!.

İki memur konuşuyorlardı. biri:

— Grip salgını yüzünden ilk okullar on iki gün tatil edilmiş! dedi.

Öteki, sigarasından bir nefes çekti. Gözleri daldı:

— Hey gidi çocukluk!. dedi. Gel de o günleri arama!.

Bay — Doktorcuğum, karım nefes alamıyor... Acaba paçavra hastalığı mı?
Doktor — Hayır, ipekli hastalığı... Kendisine bir elbise vâdediniz, hemen geniş nefes alır!..

Erkek — Size olan aşkımı söylememe, sevgimi anlatmak için ayaklarınıza kapanmama müsaade ediniz...
Kadın — Rica ederim burası yeri mi?
Erkek — Ne yapalım sevgilim, sinemalar tatil!

— Ah şu mektubu yazanı bir bilsen, tığ gibi delikanlıdır.

— Bilmez olur muyum, vaktile benim başıma da bir çok şeyler örmüştü!

Akıl Hocası

Mersinde H. F. A.:
"Bir erkek, sevdiği bir kızla mı, kendisini seven bir kızla mı evlenmeli?,,
CEVAP:
Sevиştiği, yahut sevişebileceği bir kızla.

★

Antalyada H. G. ve T. S.:
"Bu zamanda sevgiler neden ebedî olmuyor?,,
CEVAP:
İki günlük hayatın içine ebediyet sığamıyacağı anlaşıldığından.

★

Kozyatağında S. B.:
"Erkeklerin kılıbıklığı neden ileri gelir?,,
CEVAP:
Her sahada cesur olan erkeklerin, hususi surette, tabansızlık zevkini tatmak ihtiyaçlarından olsa gerek.

★

Kemaliyede E. O.:
"Erkekler neden iğne, iplik kullandıkları zaman ayıplanıyorlar?,,
CEVAP:
İşi ilerletip de yemek pişirmeye, çamaşır yıkamaya kadar vardırırlarsa, kadınlara yapacak iş bırakmazlar diye...

★

Bozkırda A. O.:
"Samandan erkek, altından yapılmış kadına müreccahtır sözü doğru mu?,,
CEVAP:
Bir kere, her ikisini samandan, yahut altından yapılmış olarak mukayese edelim de ondan sonra birini şundan, ötekini bundan olarak mihenge vuralım!

★

Ankarada M. U.:
Yaşım 15, kilom 49, buna rağmen boyum 1.67... Boyumun uzamaması için ne yapayım?,,
CEVAP:
Hiç bir şey yapmadan hemen Şehir Tiyatrosuna müracaat edin... Orada, dört gözle böylesini bekliyorlar.

★

Sökede N. D.:
"Ben sizi nereden tanıyorum?,,
CEVAP:
Ne çabuk unuttunuz? Geçen gece rüyada karşılaşmadık mı idi?

İzmirde İ. B.:
"Haftada beş günün adı var da niçin iki günün adı ertesi?,,
CEVAP:
Cuma, pazar günleri gezmekten yorulanlar, ertesi sabah, günlere isim verecek kadar kendilerinde derman bulamamışlar da ondan!

★

Turhalda S. O. B.:
"Erkek kısmı bıçak mı taşımalı, tabanca mı?,,
CEVAP:
Bıçak taşımalı... Haydutlarla karşılaştığı zaman, bıçağı teslim etmek şartile, ucuz kurtulur.

★

Niğdede G. D.:
"1. 29 yaşında, kalp hastalığından muztaribim...
2. Bu ıztırabı geçirmek için, ekmekle kahve karnemi alıp yanınıza geleyim mi?,,
CEVAP:
1. Halinize şükredin, bizde o kalp ağrısı 19 unda başlamıştı!
2. Sizin kalbiniz ferahlanacak diye bizim yüreğimize mi insin?.

★

Değirmenderede İ. E. G. N.:
"Sevgi bir ihtiyaç mı?,,
CEVAP:
Mideyi doldurduktan sonra, evet.

★

D GRUBU

Sanat severlikle geçinen iki zengin şundan bundan konuşuyorlardı. Söz, son günlerde açılan yeni mağazalara, birahanelere, kunduraçılara derken resim sergilerine geldi. Biri:

— Sergi açıldı, git D grubunu gör, dediler. Gittim. Fakat meydanda grup resmi falan yoktu; ne dersin?

Beriki boynunu büktü:

— Belki satılmıştır!.

★

BALOMUZDA!

Basın Birliği balosunda genç bir bayan, yanındaki baya:

— Kuzum, dedi, ben muharrirleri çok merak ediyorum. Bana tanıdığınız muharrirleri tanıtsanıza!.

Bay güldü:

— Ayol Bu Basın Birliği balosu... Muharrirlerin burada işi ne?!...

Gerzede M. S.:
"Bizim akıl gezmeye gitti... Nerede arıyayım?,,
CEVAP:
Dönüp gelmesi için sonbaharı bekleyin... Ilkbaharda bütün akıllar seyrandadır.

— Üç şapka, ipek bir ropla bir tane pijamalık, çorap, mendil aldım kocacığım!.

— Bu masrafa dağ dayanmaz, kocanı hiç düşünmüyor musun?

— Düşünmez olur muyum? Sana da bir boyunbağı aldım!...

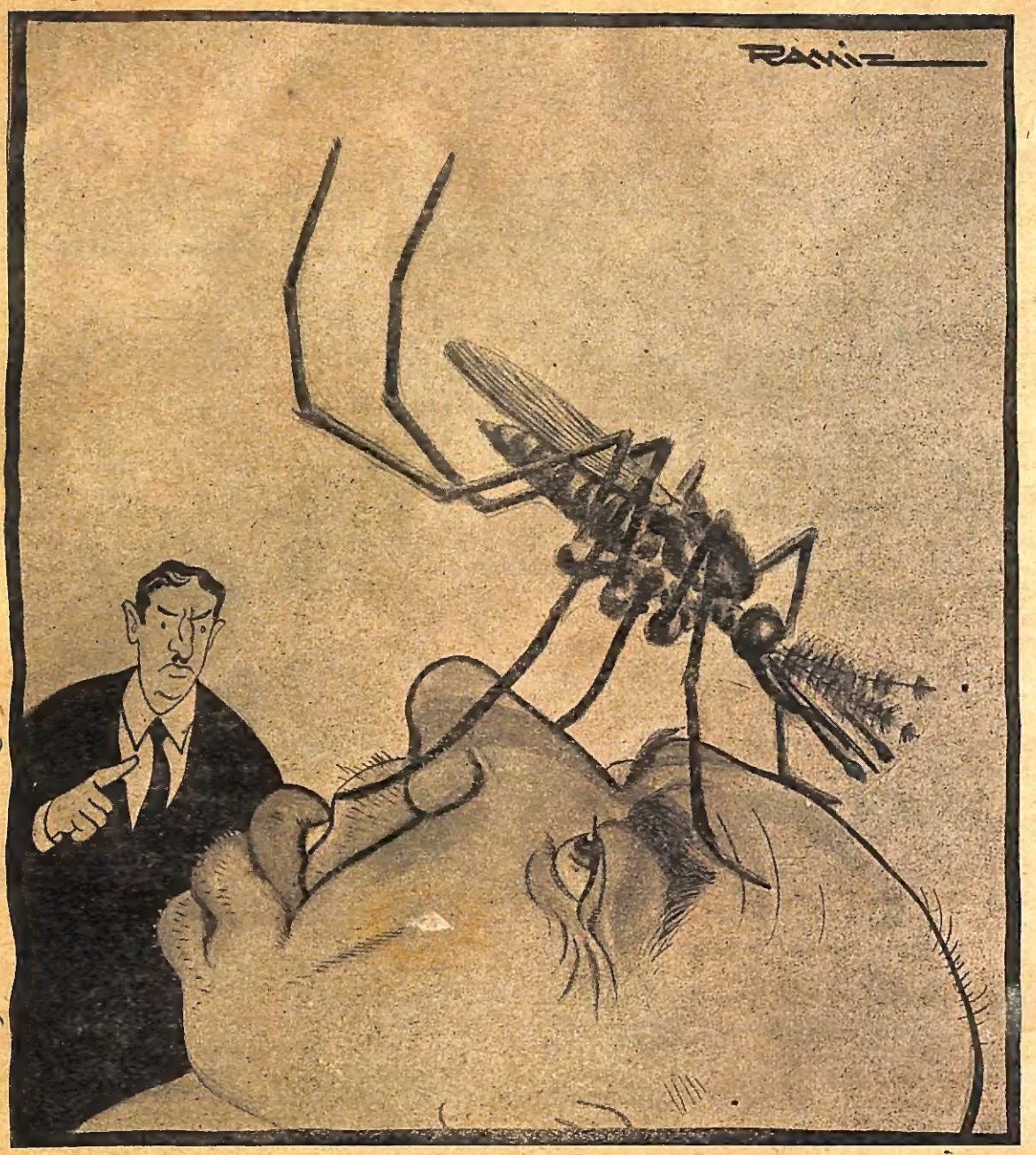

— Hemşeri, uyuyor musun? Sıtmaya *tutulacaksın*, kovsana şu sivrisineği..
— Bana ne, *gelsin de hükûmet kovsun*!..

Gırtlak Kavgaları

Yazan: ÇALAPALA

Senelerce evlenememişti. Eş dost:

— Senin için geçmiş ayol!. Artık evlenemezsin!

Diye alay etmeğe başlamışlardı bile... Kendisi de bekârlıktan memnun değildi. Bunu bir hastalık gibi düşünüyor ve yüzünü ekşiterek:

— Bizim bekârlık müzminleşti... Bundan sonra ne kimse bana varır, ne de ben kimseyi alabilirim!. diyordu.

Bereket versin onu kendi haline bırakmadılar. Eski aile dostlarından biri araya girdi. Ufak tefek, çıtı pıtı bir kızcağız buldu. onları birbirine tanıştırdı.

Olurdu, olmazdı demeğe kalmadan nişanlandılar, nikâhlandılar, hattâ apartımanlandılar.

"Apartımanlandılar,, diyorum. Çünkü artık ev devrinden çıktık. Eskiden yeni bir ev açanlara "evlendi,, denirmiş. Şimdi ev nerede? Herkes başını bir apartımanın nuhut oda, bakla sofa bir dairesine sokuyor ve sözüm ona apartımanlanıyor. Konserve kutusuna girer gibi bir şey!. Hoş bundan genişine alışmak da bugünkü insanların huyunu bozar! Sonra tramvaya, otobüse, tünele nasıl girip çıkabiliriz?

Ne diyordum?.

Ha!. Selimle Zehranın nasıl baş, göz olduklarını anlatıyordum değil mi?!. Öyle oldu işte; eski bir aile dostu araya girdi. Yapıverdi bu işi!. Zaten mübarek adam belki seksen çiftin çöpçatanı olmuştur. Hem de başarılı çöpçatanlardan!. Onun birleştirdiği çiftlerden bir tanesinin bile ayrıldığı görülmemiştir.

Selimle Zehra da birbirine uygun çok güzel bir çift teşkil etmişlerdi. Yalnız bir dertleri vardı: Gırtlak meselesi!.

Şimdi siz:

— Zaten dünyada bundan büyük dert var mı?

Diyeceksiniz. Ama onların gırtlak derdi, bir geçim meselesi değildi. Yemeğin nasıl pişirileceği meselesi idi. Bu da yeni evliler arasında dehşetli geçimsizlik sebebi oluyordu.

Ne diyeceksiniz, Selim bütün gençliğinde hiç, ama hiç bir yemek pişirmeyi öğrenmemişti. Her halde evlenmeyi düşünmediği için olacak! Zehra da elini tencereye sürmüş kızlardan değildi. Bu da bugünkü kızlar için çok tabii!.

Hizmetçi tutacak kadar gelirleri olmadığı için iş başa düştü. Zaten gelirleri olsa da hizmetçi bulmak kabil midir? Hizmetçi dediğin bir şanstır; gelir, gider... İnsanı biraz rahata alıştırır, gittiği zaman da yokluğunu öyle fena duyurur ki hiç gelmemiş olsa o kadar özlenmez!.

Biliyor musunuz, ben de fena halde çenesi düşük oldum... Hikâyeyi bıraktım, başladım hizmetçi derdini anlatmağa... Şimdi bunların sırası mı diyeceksiniz... Yerden göğe kadar hakkınız var. Ben de bunun farkında olduğum için sözüme dönüyorum:

İş başa kalınca Zehra mutfağa girdi. Fakat onun elinden çıkan yemekler daha ilk günden Selimin neşesini kaçırdı. Bir iki gün dişini sıktı, ses çıkarmadı. Ne de olsa yenilik!. Fakat Zehra o kadar da acaip yanlışlıklar, öyle yenmedik yemekler yapıyordu ki dayanamadı, feryadı verdi.

İşin tuhafı, Zehra, yaptıklarını pek beğeniyor, kocasının titizliğini, onun huysuzluğuna, geçimsizliğine veriyordu. Yavan tatlılar ağızlarının tadını, tuzlu yemekler hayatlarının lezzetini kaçırdı. Beceriksiz Zehra da kocasından haylı haşlama yedi. Artık sofra başına oturmak, kavgaya başlamakla bir olmuştu.

Eski aile dostu, diktiği fidana bakan meraklı bir bahçivan gibi ara sıra onları ziyaret eder, dertlerini dinleyip öğütler verirdi. Bir gün Selimin yazıhanesine uğradı. Delikanlının suratı bir karış asıktı. İhtiyar bunu farkedince evde bir kızılca kıyamet kopmuş olduğunu anladı:

— Nasılsın bakalım oğlum Selim?!..

— Eksik olma Hayri amca!

— Söyle bakalım, yine neden kavga ettiniz?.

Selim hayretle başını kaldırdı:

— Kavga ettiğimizi kimden haber aldınız?

Hayri amca güldü:

— Aman yavrum bunu anlamıyacak ne var!. Suratından düşen bin parça oluyor!. Yoksa yine yemek meselesi mi?

— Tabii o!.

— Eh canım evlâdım, sen de amma boğazına düşkünmüşsün ha!.. Acemi kızcağız elbette yavaş yavaş öğrenir.

Selim yumuşadı:

— Ben de biliyorum, öğrenir, öğrenir amma aç karnına sofraya oturup da ağıza konulacak gibi bir şey bulamayınca tepem atıyor. Zaten öyleyin burada çerezle vakit geçiriyorum. Biliyorsunuz şimdi aşçıların yağı pek kötüleşti. Akşamdan akşama iki lokma bir şey yemiyeyim mi?!..

Hayri amca hak verdi:

— Doğru!. Yerden göğe kadar hakkın var. Yalnız söyle bakayım. Zehranın pişirdiği yemekleri beğenmediğin zaman ne yapıyorsun?.

— Ne yapacağım, hiç!. Öfkeden cinler başıma toplanıyor. Bağırıp çağırıyorum.

— Yoooo!... Olmaaaaz.. İşte bu yanlış!.

— Ya ne yapacağım?. Aferin karıcığım, iyi haltetmişsin!.. Eline sağlık mı diyeceğim?!.

— Ne sandın ya?!. Yemek ne kadar fena olursa olsun dişini sıkıp yumuşak davranacaksın. Tatlı tatlı:

"— Çok güzel pişirmişsin karıcığım. Yalnız biraz suyu az olsa, biraz da tuzunu fazla kaçırmasan daha mükemmel olacakmış, bir daha fasulyenin kılçıklarını ayıkla da öyle pişir, daha güzel olur,, dersin. Kızcağız seni memnun görünce sevinir, söylediklerini yapmağa özenir. Olur, biter.

— Devamı 11 inci sayfada —

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 8 —

— Öyle ise kolay! ben size âlâsından âlâ, istediğiniz eşyayı temin ederim.

— Allah senden razı olsun!

— Cümlemizden, bayım! Ne demek? Hep insan değil miyiz? İnsan demek, kardeş demektir. İyi ki bana söyledin.

O akşam kapıcı, Taksimde ayak simsarlarının ve âdi kâğıt kavaflarının toplantı yeri olan kahvede aradığı adamı buldu. Bu, Çolak Osep adında bir sözümona iş adamı idi. Sırasına göre emlâk, yine sırasına göre de hizmetçi, aşçı falan tellâllığı ederdi. Vergiye tâbi olmamak için yazıhane açmaz, bu kahvede iş görürdü. Burnunu sokmadığı, istifade temin etmediği iş hemen yok gibi idi. Hele mezat yerlerinin baş devamlılarından biri oydu. Mezatçılığın bin bir hilesine, hurdasına yakından vukufu vardı; ve o vukuf sayesinde kendine ufak tefek menfaat er sağlardı.

Meselâ, rastgele bir eşyaya gözü kapalı pey süren enayileri bulur, onların yanına sokulur. Malı uzun uzun muayene eder, sonra da içini çekerek:

— Ah! derdi; parasızlığın gö ü kör olsun! Su içinde beş yüz kâğıt eder ama, neyleyeyim ki param yok. Öyle olmasa, peş yüze hemen alır, dakikasında altı, yedi yüze devrederdim.

Enayi müşteri sorardı:

— Ben üç yüze kapatırsam iyi mi?

— Ne diyorsun? Kelepir. Velâkin senin pey sürmen olmaz. Etraf açıkgöz madrabaz doludur. Bırak işi ben idare edeyim...

Böylece, zaten yüz lira etmiyen nesneyi, iki yüz elliye gûya kapatır, hem satan, hem de alandan ellişer lira komisyon sızdırıp gününü gün ederdi.

Veyahut mezatların nasıl tertip edildiğini, mezada çıkarılan malın arasına nasıl esnaf malı da katıldığını bildiği için, bu gibi eşya sahiplerini şantaj yolu ile sızdırırdı.

Kapıcı, işte çoktanberidir tanıdığı bu Osep ağayı gitti buldu. Simsar, bir köşede yağlı kâğıtlarla remi oynuyordu. Kapıcı bir müddet alâka ile oyunu takip eder göründü. Sonra bir aralık Osepin çolak kolunu tuttu...

— Sana biyol diyeceğim var.

— Nedir? Söyle bakayim.

— Hususî konuşacağım.

— Nedir gene? Fayız ilen para istoorsun?

Kapıcı kızdı:

— Ülen! dedi; ben senden ne vahıt para istedim?

— Yok, ne bileyim? Böğünlerde bana başka lâf eden olmoor da onu için sival etmişim.

Oyun masasından kalktı, kapıcıyı, işaret edip bir kenara çekti. Tenha bir masanın başında karşı karşıya oturdular...

— E, ne imiş diyeceğin? Seni diğnoorüm.

— Bizim aportumanın dört lümeresi dutuldu..

— Hayırlısı olsun. Kim tuttu? Kaça tuttu?.

— Çoh zengin.. ama çoh, çoh zengin bir adam.

— Bana ne tealluku vardır?

— Gardaşım: Lahırdı etmeğe bırahmıyorsun ki.

— Sen de çabuk et. Görmoorsun? Onda beni oyuna bekloorlar.

— Ölen Osep! Doğuzluğ itme. Diyeceğim işte para var.

— Ne parası?

— Bizim yeni kiracı aportumanı döşemek istiyor.

— Bana ne? Yorgancıyım ben?

— Eyle değil. Mobilesi yoh. Satın almah istiyor, hana! Ben de dedüm ki: "Acele etme! Ben sana elden düşme, âlesinden âle, hemi de ucuz eşya alurum...,, dedüm. Gandı. Sinci bu işi seniynen barabar hala, yola goyacağız. He mi?

Simsar, işin ciddiyetini birdenbire kavrayıverdi. Düşündü. Sonra tekrar kapıcıya döndü, sordu:

— Nasıl adamdır seninki? Maldan ağnar? Fasafisodur yoksam?

Kapıcı cevap verdi:

— Yoh! Heç bişeyden ağnar kimi değil.

— Dur, öyle ise!

Osep yerinden fırladı. Az ötede, tek başına nargile içen kıranta birinin yanına varıp ayakta durdu:

— Müsü Koço!

— Oriste, musyu Hosep!

— Pazar gününe kimin mezadı vardır biloorsun?

— Pazar gün?

— He!

— Pazar gün var isto Talimhana. Nasil derler? Gôbek aparteman eksi numero. Musyu Palavrino esyasi satiyor.

— Tertipliyen kimdir acap?

— Na se haro, bilmiyorum. Ama ne zaman duvarda, yoksam gazeta içerde yilan okuyacaksin, elbete görezeksin.

— Mersi.

— Tipota, file mu!

Simsar tekrar kapıcının yanına döndü.

— Diğne beni! dedi.

— Diğneyorum.

— Bu pazar günü Talimanede, Lamartindir? Ham Artindir? Ne karnagrısı sokaktır? İşte orada, Göbekliyan apartımanı altı nomroda talyan panger Palavrinonun tekmil eşyası mezat oloor. Ağnoorsun?

— He!

— Senin enayiyi, sahat on, on buçuk sularında oraa al, getir. Cebine bir iki bin pangonot koysun. Dosdoğru gelip beni bulsun. Erken erken ondayım ben. Sen dikat et ki bir çam devirmeesin. Sankim beni tesadufi onda görmüş olacaksın. Evelinden sözümüz yoktur. Ağnadın?

— He!

— Beni görüncez, haryet bilem edeceksin. Ağzın, karaya düşmüş midyanın kabuğu gibi açılacak ve kapanacak.

— Olur.

— Haydi, göreyim seni!

* * *

Kapıcı, koşa koşa gidip mülâki olduğu İdris efendiye, meşhur İtalyan bankerinin misli görülmemiş eşyasını satın almak fırsatının ele geçtiği müjdesini veredursun, simsar Çolak Osep de, mezadın mürettibi olduğunu öğrendiği meşhur koltukçu Moiz Şvaynman'ın mağazasında soluğu aldı.

Bay Moiz, bir işçiye, sedefleri dökülmüş Şam işi bir eski koltuğun nasıl tamir edileceğini anlatmakla meşguldü. Çolağın mağazadan içeri girdiğini görünce canı sıkıldı ve bu sıkkınlığını hal ve tavırlarile belli etti. İstiskal edici bir eda ile sordu:

— Ne vağ? Ne istiyoğsuz?

Çolak da malını bile bile buraya gelmişti. Moizin taarruzunu anlamamazlıktan geldi.

— Dur bakayım zo! dedi. Evela bir selam ver; kef sor da oncan soram işe gelelim.

— Ben kef soğacam sizde. Ayda bakalum! Nasin sizin kefler?

— Çok şükür, demir gibyim. Pazar günü Palavrinonun mezadını sen yapoorsun?

Kurnaz Yahudi, bu sualin altında bir köpoğluluğun gizlendiğini o saat sezdi.

— Ben yapti, yapmadi, siz ne oluyoğsuz?

— Zo, hentlik etme! Aksataya gelmişim. Beni len düpedüz konuş.

— Ne aksâtâ?

— İnsan gibi karşımda dur ki, ben de sana ağnattırayım.

— Çabuk soyleni oyleysa.

— Senin o mezatta hangi eşyaların vardır?

Moiz durdu. Dikkatli dikkatli, çolağın yüzüne, gözlerinin ta içine baktı. Maksadını oralarda okumağa çalışıyor gibi idi. Herifin buraya her halde kötü bir niyetle gelmiş olduğu şüphe götürmezdi. Fakat acaba istediği ne idi? Bir kaç para alıp gitmekse, Moiz buna çoktan razı olacaktı. Ancak birdenbire mümaşat etmemek, hiç bir tehditten korkmuyor görünüp az bir haraçla yakayı kurtarmak lâzımdı. Ellerini pantalonunun ceplerine sokup müstağni bir tavır takınarak cevap verdi:

— Ben hiçbiğ tane eşya yok. Epsi Palavginoduğ!

Çolak gevrek gevrek güldü.

— Bana da lololo doorsun? Ben kaçın kurrasiyim, biloorsun?

— Ben duzduğu soryliyoğ.

— Ya o maroken salon takımı? O mavi halı? Kadife kadrolu, cıpıldak karı tasviri? Kaçıncı defadır ki mezada çıkoor? Onlar senin değildir?. Ya o kristal avize? Onu, Kuruçeşmede Sultanın yalısından seksen beş kâğıda a an s n değil idin? Kime martaval diğnettiroorsun?

Yahudi hapto!muş, dona kalmıştı. Tıkana tıkana sordu:

— Peki. Siz ne istiyoğ, şimdi?

— Ha, şöyle! Hizaya gel de taltı tatlı konuşalım.

— Konuşiyoğuz. Buygus!

— Arkası var —

BAYAN İSTASYON

Tramvayda iki ahbap konuşuyorlardı. Biri, öbürüne sordu:

— Sen radyoyu yeni alan, değil mi?.

— Evet.

— Hangi istasyonları dinliyorsun?..

— Şimdilik yalnız bizim karının çenesini dinliyorum.

— Anlamadım.

— Bana kürk alacağına gittin bütün paranı bu radyoya verdin! diye her akşam başımın etini yiyor da!..

İNSANİYETLİ HIRSIZ

Mahmut Yesari, Etem İzzet Beniceye:

— Dün gece bizim eve hırsız girmiş!, dedi.

— Ya... Vah, vah!.. Neler çalmış?

Mahmut Yesari güldü:

— Ne çalacak?. Hiç!.

— Peki, eve hırsız girdiğini nereden anladın?

— Ayak izlerinden!. Bütün evi dolaşmış, sonra sofadaki masanın üstüne beş lira bırakıp çıkmış, gitmiş.

HİKÂYE

— 9 uncu sayfadan devam —

Selim bu öğütleri can kulağile dinledi. Zaten Her akşam sevgili karısının kalbini kırdığı için o da çok üzülüyordu. Hayri amcanın dediklerini yapmağa karar verdi.

O akşam eve her günkünden erken gitti:

— Aman karıcığım, kurt gibi açım!.. Çabuk sofrayı kur da yemek yiyelim!

Sofra kurulurken Selim, karısının hamarat hamarat gidip gelmelerini seyrediyor, o güne kadar yaptığı kabalıkları aklına getirdikçe utancından yerin dibine geçiyordu.

Yemeğe oturdular. Güzel bir dolma vardı. Selim ilk lokmayı ağzına atar atmaz:

— Enfes!.. Vallahi enfes!. diye bağırdı. Eline sağlık karıcığım... *Çok güzel pişmiş doğrusu.* Ağızda dağılıyor!. İşte dolma dediğin...

Fakat Selimin candan, gönülden söylediği *bu sözler* yarıda kaldı. Zehra öfkeden kıpkırmızı olmuş, dişleri birbirine kenetlenmiş bir halde yerinden fırladı:

— *Anlayışsız!.* diye haykırdı. *Bu dolmayı* ben pişirmiş olsaydım, bin kusur bulurdun... Çenenden usanıp bugün aşçıdan yemek getirttim diye yemekler güzel oldu öyle mi?. Bu hamur gibi şeylere iyi pişmiş diyorsun. Zaten senin bütün zulmün bana!.. Öhö!. Öhö!.. Öhö!...

Çalapala

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını minimini-lere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı : SALİH NECATİ

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi, Acımusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon : 23081

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

TÜRK ÇOCUĞUNUN
ALTIN KİTABI

★

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

★

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

NEVROZİN

Baş, Diş, Romatizma, Nevralji, Kırıklık ve

BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız.

Her yerde ısrarla Nevrozin isteyiniz.

Sa hibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.
Basıldığı yer : Yedigün Matbaası

EV İlâçları

Yazan : Dr. NURİ ERGENE

Bütün nebatların sağlık üzerine olan tesirlerini resimlerile bu eserde bulacak ve kullanma şekillerini öğreneceksiniz. (Ev Ilâcları) ayni muharririn (Ceb Doktoru) eseri kadar faydalı ve lâzımdır. Hiç kimse bu eserden kendini mahrum edemez. Karton cildli olarak her yerde (125) K.

— YEDİGÜN NEŞRİYATI —

EŞKİ ŞİİR BAHÇELERİ

Değerli Ressam Münif Fehim'in sanatkâr fırçasından doğan bu eser baştan başa renkli tablolarla süslüdür. Senenin en lüks eseri olan bu albümden kütüphanenizi mahrum etmeyiniz.

150 kuruş

YEDİGÜN NEŞRİYATI

NEOSTERİN

EN İYİ GARGARA

Ağız, Boğaz ve Dişleri temizler. Ağrıları Geçirir

HER ECZANEDE BULUNUR

TAZE KREMA

Günlük tuzsuz tereyağı

Yemeklik tuzlu tereyağı

Veral

Yağ sergisi

İstiklâl caddesi Parmakkapı

No. 64. Tel : 41775

Karikatür

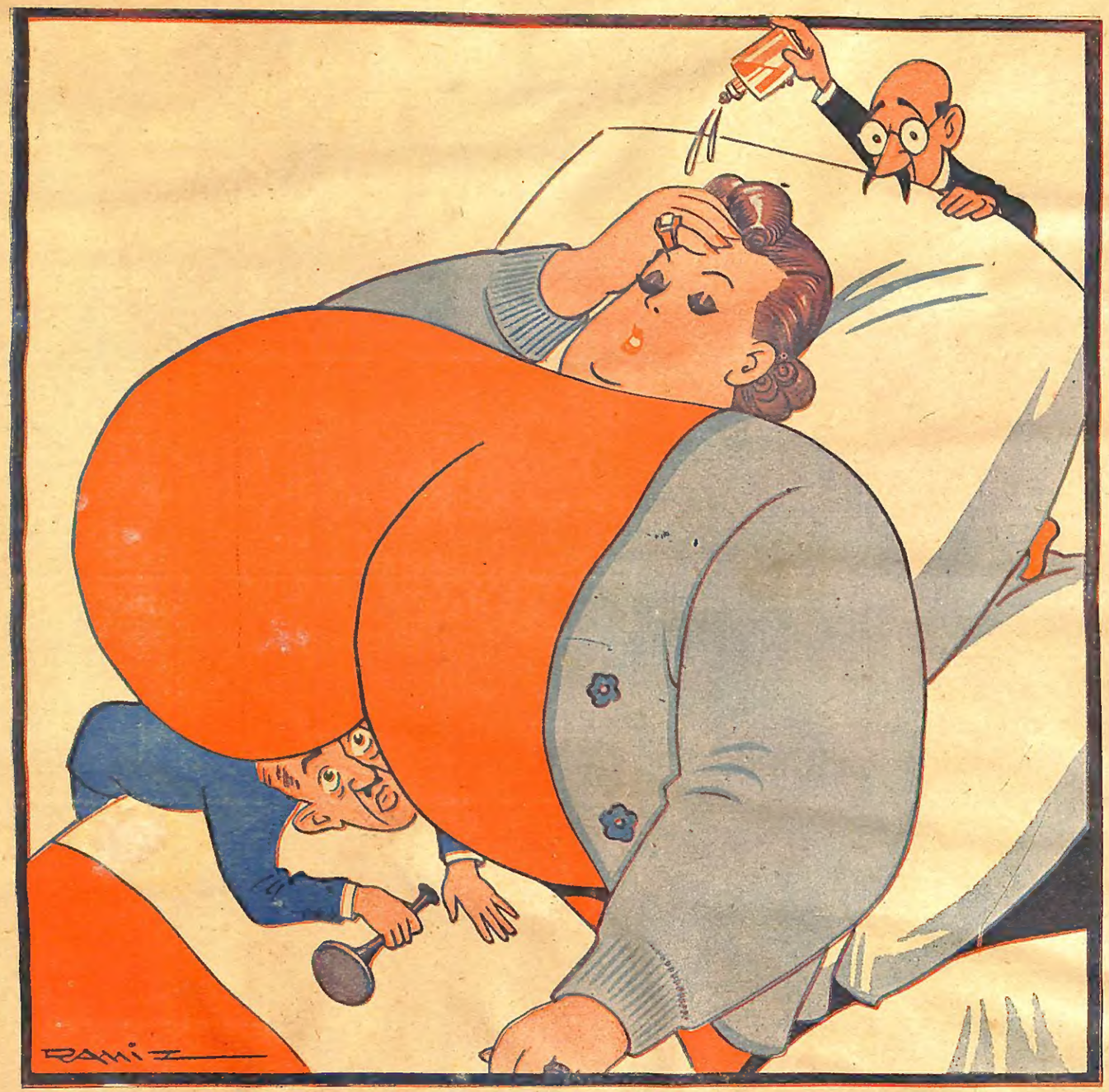

TOMBUL TEYZE GRİP!..

Tombul teyze — Doktorcuğum, üzerinize âfiyet başımda müthiş bir ağırlık hissediyorum...
Doktor — Merak etmeyin bayan, ben de ayni vaziyette yim!..

T.T POSTASI

Kütahya: N. Erköse ve kardeşi

S — Biz iki kardeş terziyiz, Tombul teyzeye bir tuvalet hediye etmek istiyoruz. Ölçüsünün gazeteniz vasıtasile bildirilmesini rica ederim.

C — Hediyeye teşekkür ederiz. Mal meydanda iki usta terzi boyunun ölçüsünü alamazlarsa bizim gazetelerle ilâna ne hakkımız var!

Akhisardan Mehmet Şatır, Tokattan M. N. E.:

S — Tombul teyzenin kocası niçin bıyıklarını kesmiyor, yoksa niyeti uzatıp örmek mi?!

C — Heybetinden kaybetmemek için kesmiyor!

Ankaradan: Açıkgöz.

S — Tombul teyze bir vesika ekmeği ile doyabiliyor mu? Doymadığı zaman zavallı kocasının başının etini mi yiyor?

C — Tombul teyzenin vesika ekmeği yediğini nereden tahmin ettiniz. O daima has fırından yer. Kocasının başının etini yemesine gelince; kendisinin fazla ete ihtiyacı yoktur.